

ในคริสต์ศตวรรษที่ ๗ พระอาจารย์ฉินยวนจ่าง (พระถังซำจั๋ง ซึ่งมีอายุอยู่ระหว่าง ค.ศ. ๖๐๐-๖๖๔) ได้อธิบายจาริกไปชมพูทวีปและได้ศึกษา ณ มหาวิทยาลัยนาลันทาซึ่งเป็นสำนักสงฆ์ที่สำคัญยิ่ง ดังท่าน เขียนเล่าไว้ในรายการเดินทางของท่านทางเอเชียกลางไปจนชมพูทวีป ว่ามี พระศึกษาที่นั่นถึงหมื่นรูป

<http://www.maticchonbook.com/mail.php?send=2&id=470426104144> หากเอียนามสมณะเสวียนจั้ง

ผมเชื่อว่าหลายท่านคงไม่รู้จักเท่าการเอียนามพระถังซำจั๋ง ยิ่งเมื่อกล่าวถึง "ไซอิ๋ว" วรรณกรรมเรื่องเยี่ยม และยิ่งใหญ่ หนึ่งในสี่ของจีน เราคงคุ้นเคยกับศิษย์ทั้งสามของท่านคือ "หงอคง" (อู๋คง) หมายถึง สุนัขจิ้งจอก คือความว่างอันเป็นสมาธิขั้นสูงของผู้บรรลุนิพพาน "ไม๊ยก่าย" (ปาเจี๋ย) แปลว่า คีลแปด และ "ซัวเจ๋ง" (ซาเซ็ง) หมายถึงพระผู้ไม่แสวงปัญญาอีกด้วย

ไซอิ๋วนั้น เขียนขึ้นในสมัยปลายราชวงศ์หมิง ต้องการสะท้อนความไม่พอใจต่อความอ่อนแอ ไร้ความสามารถของชนชั้นปกครอง ที่ปล่อยให้ต่างชาติเข้ารุกรานแผ่นดิน และต่อต้านการกดขี่ข่มเหงประชาชนของนักการเมืองในสมัยนั้น โดยผูกเรื่องเชื่อมโยงการเดินทางไปอัญเชิญพระไตรปิฎกในชมพูทวีปของพระถังซำจั๋ง ผู้แต่งให้พวกเขาได้ต่อสู้กับปีศาจร้าย เหมือนความเลวร้ายที่ท่านต้องเผชิญ ทำให้เห็นถึงวัตรปฏิบัติ และความมุ่งมั่น อุทิศชีวิตฝ่าฟันอุปสรรคเพื่อค้นหา แปล และเผยแพร่พระสังฆธรรมในพุทธศาสนาในจีน ทำให้เรื่องราวของพระถังซำจั๋งเป็นที่ศรัทธาทั้งในหมู่ชาวพุทธ และชาวโลก ทั้งในฐานะนักเดินทาง นักภาษาศาสตร์ และผู้รอบรู้พระพุทธศาสนา

พระถังซำจั๋งถือเป็นอัจฉริยะโดยกำเนิดศึกษาพุทธธรรมตั้งแต่วัยเยาว์ และได้บวชเป็นเณรตอนอายุ 13 ปี ท่านศึกษา และปฏิบัติธรรมมาเพราะจิตใจให้มั่นคงตั้งแต่วัยเยาว์

ภายหลังแม้ท่านไม่ใ้ผู้รู้จนทั่วแผ่นดินจีน แต่ก็ไม่สามารถเข้าถึงแก่นเนื้อแท้ ขาดผู้รู้ภาษาบาลี-สันสกฤตอย่างลึกซึ้ง การศึกษาค้นคว้าของท่านทำให้รู้ว่ บางบทก็ผิดจากความจริง บางเรื่องก็ได้ความไม่ครบถ้วน

เมื่อย่างเข้าเดือน 8 ของปี พ.ศ. 1172 ท่านตัดสินใจเดินทางไปดินแดนชมพูทวีป แม้การเดินทางครั้งนั้นจะยากลำบากยิ่งนัก พบอุปสรรคมากมายท่ามกลางความวุ่นวายระอุของท้องทะเลทรายโดยลำพัง มีเพียงกองกระดูก และมูลม้าเป็นแนวทางให้แสงสว่าง ยิ่งเป็นช่วงเปลี่ยนราชวงศ์จากสุยเป็นถัง การเดินทางยิ่งถูกคุมเข้มงวดยิ่งขึ้น

พระถังซำจั๋งใช้เวลาประมาณ 12 ปี ศึกษาค้นหาในนาลันทา มหาวิทยาลัยแห่งแรกของยุคนั้น จากนั้นได้เดินทางไปศึกษาในที่ต่างๆ ที่ขึ้นชื่อว่ามิวิชาดี จนแตกฉาน สามารถเทศน์ได้จับใจสอนบุคคลทั่วไป และแต่งหนังสือขึ้น จนมีประสบการณ์มากพอ และทำให้ท่านมีชื่อเสียงในดินแดนชมพูทวีปไม่แพ้สมัยที่อยู่เมืองจีน รวมเวลาเดินทางไปกลับ ประมาณ 19 ปี

การจาริกสู่ชมพูทวีปของท่านนั้น เป้าหมายปลายทางหลักคือศึกษาคัมภีร์ที่นาลันทา และนัมัสการพุทธสถาน แต่เป้าหมายระหว่างทางคือโอกาสแห่งการศึกษา ที่ท่านมักหาโอกาสวิสาขธรรมกับผู้อยู่ตลอด ทำให้เราพบว่า **แท้จริงแล้วธรรมนั้นมีได้อยู่คัมภีร์ แต่อยู่ที่การปฏิบัติด้วยจิตที่มุ่งมั่น ย่อมสามารถค้นพบ และเข้าถึงสังฆธรรมได้**

ท่านเดินทางกลับจีนเมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 1188 พร้อมได้อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุ พระไตรปิฎก และพระพุทธรูปต่างๆ กลับฆางอาน ใช้ม้าบรรทุกถึง 20 ตัว รวมคัมภีร์ทั้งสิ้น 657 ปกถัม

ในระหว่างการเดินทางกลับนั้น ตรงกับรัชสมัยของพระเจ้าถังไท่จงขึ้นครองราชย์ ทรงเลื่อมใสนับถือท่านมาก พระพุทธศาสนาในจีนรุ่งเรืองสูงสุด ด้วยคุณูปการยิ่งใหญ่ที่ท่านสร้างไว้ และเมื่อท่านอายุ 69 ปี ก็ดับขันธอย่างสงบ โดยที่พระเจ้าถังไท่จงถึงกับทรงกันแสง และออกโอบอุ้มว่า "ดวงมณีของ

<http://bbznet.pukpik.com/scripts2/view.php?user=ppbbz&board=5&id=119&c=1&order=numtopic>

ย ย ย ย ย ย ย ย ย ย ย ย ย ย มีประวัติเล่าอยู่ในหนังสือ โ มหาวงศ์ พงศาวดารลังกาทวีปโ บ่งบอกว่าเมื่อครั้งที่พระเจ้าอโศกมหาราชทรงส่งพระสมณทูตออกเผยแผ่พุทธศาสนา ก่อนพ.ศ. ๒๕๕ มีพระกลุ่มหนึ่งคือพระโสณะกับพระอุตตระติดเรือของพ่อค้าเดินทางเลียบชายฝั่งอ่าวเบงกอล ผ่านบังกลาเทศจนถึงพม่า (ซึ่งนี้ไม่มีรากศัพท์มาจากคำว่าพราหมณ์) จนตัดมาถึงชายฝั่งทะเลอันดามันบริเวณที่เป็นอ่าวเกาะตะมะแฉวเมืองเกาะละแหมง เมืองทวายและเมืองมะริดในบริเวณเคียงใกล้ซึ่งได้แก่เมืองในดินแดนสุวรรณภูมิ (พม่าเรียกประเทศของตัวเองว่าดินแดนสุวรรณภูมิมานานแสนนานแล้ว) ทั้งสองได้มาขึ้นฝั่งที่เมืองท่าอันเป็นสถานีค้าขายอันเก่าแก่ยาวนานแถวอ่าวตะมะแฉว

ย ย ย ย ย ย ย ย ย ย ย ย ย ย ในตำนานพงศาวดารบันทึกว่าภิกษุทั้งสองพ้นฝ่าเดินทางมุ่งเข้าสู่มาทางด่านเจดีย์สามองค์ เมืองกาญจนบุรี ลงเรือมาตามลำน้ำแควน้อยแควใหญ่ ถึงต้นแม่น้ำแม่กลอง เข้ามาถึงบริเวณชายฝั่งอ่าวไทย ชายทะเลที่เต็มไปด้วยโคลนตมและป่าชายเลนที่ต่อมาคือลุ่มแม่น้ำท่าจีน-แม่กลอง แล่นนี้เป็นชุมชนโบราณมีอายุร่วมสามพันปีมาแล้ว อยู่แถวดอนตาเพชรหรืออำเภอพนมทวน กาญจนบุรีและลำน้ำจะเซ้สามพัน-อำเภออุทุมพร (หรือในภาษาจีนเรียกว่า จีนหลิน) สุพรรณบุรี จากที่นี้เองที่ศาสนาพุทธแพร่หลายออกไปยังที่อื่นบริเวณลุ่มแม่น้ำลพบุรี-ป่าสัก ลุ่มน้ำบางปะกง-พานทอง ลุ่มแม่น้ำชี-มูลและลุ่มแม่น้ำโขงเป็นต้น(ขุน)

ราชวงศ์ซ่งใต้ (1670-1822 หรือ ค.ศ. 1127 โ 1279) ในทางการเมืองแม้สมัยซ่งใต้จะถูกจัดว่าเป็นราชวงศ์ที่อ่อนแอที่สุดยุคหนึ่งในประวัติศาสตร์ กระนั้นความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจในสมัยซ่งใต้กลับโดดเด่นจนกระทั่งความตกต่ำทางการเมือง

ด้วยอิทธิพลทางการค้าที่การค้าขายภายในประเทศและกับต่างประเทศถือว่าเจริญรุ่งเรืองเป็นอย่างมาก ในด้านการเกษตร

ด้วยความที่พื้นที่การเกษตรส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับดินแดนของอาณาจักรซ่งใต้ ทำให้ระดับปริมาณการผลิตสินค้าเกษตรของซ่งใต้นั้นไม่ได้ด้อยกว่าซ่งเหนือเลย ในสมัยนี้ยังมีการพัฒนาเทคโนโลยีในการผลิตต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการผลิตอาวุธ การพัฒนาเครื่องมือทางการเกษตรใหม่ๆ การทำเหมืองแร่ หลอมโลหะ ต่อเรือ ซึ่งล้วนแล้วแต่มีเทคโนโลยีและขนาดการผลิตที่เหนือกว่ายุคซ่งเหนือมาก นอกจากนี้แล้วยังมีการพัฒนาการเลี้ยงหม่อนไหม การทอผ้าไหม การทอผ้าฝ้าย การผลิตเครื่องเคลือบดินเผา ซึ่งก็ถือว่ามีความก้าวหน้ามากกว่าเดิมเช่นกันยิ่งกว่านั้นหลังจากที่ปีเซิง (๗ ๗)

ในสมัยราชวงศ์ซ่งเหนือได้คิดค้นเทคโนโลยีการพิมพ์แบบใหม่ที่สามารถเรียงพิมพ์ได้ (๗๒๗ ๗ ๗๓๓ ๗) ขึ้นทำให้การพิมพ์หนังสือเป็นจำนวนมากๆ ง่ายขึ้น ส่งผลให้อุตสาหกรรมการผลิตกระดาษก้าวหน้าตามขึ้นไปด้วย สิ่งเหล่านี้ทำให้วัฒนธรรมของราชวงศ์ซ่งแพร่หลายไปอย่างรวดเร็วและเป็นไปในวงกว้างขึ้น ทั้งนี้ทั้งนั้นความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุด มีนัยยะต่อการเปลี่ยนแปลงมากที่สุดที่เกิดขึ้นในสมัยราชวงศ์ซ่งก็คือ โ การค้าโ หรือ โ พาณิชยกรรมโ อ้างอิงจากแฟร์แบงค์และโรสฮาวร์ สองนักประวัติศาสตร์จีนคนสำคัญของโลกตะวันตกมองว่า สมัยซ่งถือเป็นจุดกำเนิดของ โ การปฏิวัติพาณิชยกรรมโ ในประเทศ โดยในสมัยซ่งใต้ การค้าภายในประเทศและกับต่างประเทศนั้นมีปริมาณเพิ่มขึ้นอย่างมาก

โดยในส่วนของพ่อค้าจีนเองก็มีการค้าผ่านทางทะเลกับเกาหลี ญี่ปุ่น และดินแดนในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ทั้งยังมีการแข่งขันกันทำการค้ากับชาวอาหรับและเปอร์เซียอีกด้วยสำหรับสาเหตุสำคัญที่การค้าทางทะเลขยายตัวขึ้นอย่างมากในสมัยซ่งใต้อันเนื่องมาจาก ดินแดนทางภาคเหนือของจีนที่แต่ดั้งเดิมเป็นเส้นทางคาราวานที่เรียกกันว่าเส้นทางสายไหมนั้นตกอยู่ภายใต้การควบคุมของอาณาจักรซีเซียและจีน ทำให้พ่อค้าชาวจีนต้องหันไปใช้เรือขนส่งสินค้าแทน โดยผลที่ตามมาคือพ่อค้าทางทะเลเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก ส่วนเมืองต่างๆ

ตามริมชายฝั่งทะเลก็เพิ่มพูนความสำคัญขึ้นเรื่อยๆ

		ย ๔.จดหมายเหตุพระเจ้าจิ่ง (I-Tsing)

ย

พระเจ้าจิ่งขึ้นฝั่งที่ตามลปิต

พระเจ้าจิ่งเกิดเมื่อราว พ.ศ. ๑๑๘๘ ที่พื้นที่ทางไกลกรุงปักกิ่ง ประเทศจีน หลังจากพระเจ้าจิ่งกลับเมืองจีนท่านมีอายุ ๑๐ ปี เมื่ออายุได้ ๑๔ ปีก็บรรพชาเป็นสามเณร เมื่ออายุครบ ๒๐ ท่านได้รับการอุปสมบทเป็นภิกษุหลังจากได้ศึกษาพระธรรมอย่างชำชองแล้ว จึงเกิดแนวคิดที่จะไปสืบทอดศาสนาในอินเดีย

ย ย ย ย ต่อมาท่านเดินทางเข้าสู่ประเทศอินเดียต่อจากพระเจ้าจิ่งไม่นานนัก เมื่ออายุ ๓๘ ปี ผ่านทางทะเล โดยแวะที่สุมาตราเป็นเวลา ๘ เดือน ผ่านอาณาจักรศรีวิชัย พัก ๖ เดือน พักที่มลายู ๒ เดือนจนถึงฝั่งที่อินเดียที่ตามลปิต

ย ย ย ย จากนั้นเดินทางข้ามคร ได้สักการะสังเวชนียสถาน และศึกษาที่มหาวิทยาลัยนาลันทา ๑๐ ปี

และกลับเส้นทางเดิมโดยแวะศึกษาภาษาสันสกฤตที่อาณาจักรศรีวิชัย ๔ ปี ได้รับการต้อนรับจากราชสำนักเป็นอย่างดี ท่านได้กล่าวถึงอาณาจักรศรีวิชัยไว้ว่า "

อาณาจักรศรีวิชัยนั้นพุทธศาสนารุ่งเรืองเหมือนในอินเดีย มีพระสังฆราชชื่อว่าศากยเกียรติ (Sakyakirti) เป็นประมุขสงฆ์ เมืองชั้นใหญ่น้อยหลายร้อยเกาะ พระจีนที่จะไปอินเดียควรเตรียมตัวเรียนสันสกฤตที่นี่ก่อน"

ย ย ย

[แผนที่เส้นเดินทางของหลวงจีนอั้งจิ่ง](#)